

давайки и единъ прекрасенъ со-
прановъ гласъ, като гимназистъ
учи въ Хале теория при известния
теоретикъ Тюркъ, следъ смъртта на
когого, и поради прекъсване на
стипендията, дадена му отъ кралъ
Хируимъ Вестфалски (по причина
на свалянето на краля), се отдава
(1817) на изучаване богословски нау-
ки въ университета, продължавайки
да се занимава ревностно и съ му-
зика. По това време се явяватъ
първитъ му балади („Горски царъ“,
„Върната розичка“ и др.). При
едно пребивание въ Дрезденъ, Л.
се запознава съ Вебера, а завързва
познанство и съ Гьоте. 1820 бива
повиканъ за органистъ на църква-
та „Яковъ“ въ Щетинъ, а на след-
ната година бива отличенъ съ тит-
лата „градски музикдиректоръ“. Тукъ Л. остава до 1866 г., следъ
което, по здравословни причини, се
преселва въ Киль. Отъ Щетинъ е
предприемалъ нѣколко пътувания
до Берлинъ (по кралска покана),
Дания, Англия и Швеция, дето е
изпълнявалъ своитъ балади. Твор-
би: симфонии, увертюри, струнни
квартети, кантати и псалми, 12
оратории („Разрушението на Иеру-
салимъ“, „Иванъ Хусъ“, „Гутен-
бергъ“, „Палестрина“, „Възкресе-
нието на Лазара“ и др.), 5 опери
(„Тритъ желания“, „Еми“, „Рудолфъ
— нѣмецътъ“ и др.), всичко 145 тво-
рения, въ центъра на които стоятъ
неговитъ балади за единъ гласъ, съ
съпроводъ на пиано — въ които
той установи формата на соловата
балада, придавайки ѝ епическа
широта. Нѣкои отъ баладитъ на
Л. сж получили голѣма популяр-
ностъ въ нѣмско, като — „Архибалдъ
Дугласъ“ и „Изоставената воденица“.

Льовенбахъ, Янъ — Löwenbach,
Jan — чешки музикаленъ критикъ
и либретистъ, род. 1880 въ Рахновъ.
Следвалъ право — и станалъ адво-
катъ. Специалистъ по авторското
право на компониститъ и писате-
литъ. Има голѣми заслуги въ ор-
ганизирането на чешкия музикаленъ
животъ и въ подпомагането на мла-
дитъ таланти. Взималъ е участие въ
музикалнитъ дружества и въ редак-
тирането на музикалнитъ списания
(„Худебни ревью“, „Темпо“). Билъ е
е музикаленъ критикъ на списа-
нията: „Далиборъ“, „Темпо“, „Ли-
дове Новини“. Работилъ върху био-

графията на Б. Сметана. Написалъ
е книга за Лудовикъ Прохаска, и
издалъ „Кореспонденцията на Сме-
тана съ Прохаска“. Писалъ още:
„Музиката въ Чехословашко“,
„Глукъ и чехитъ“. Л. е авторъ на
либретата „Войникъ и балерина“
(Мартину) и „Бѣлия човѣкъ“ (Кржич-
ка).

Льове, Фердинандъ — Löwe, Ferdi-
nand — значителенъ диригентъ.
род. 19 февр. 1865 въ Виена, умр.
6 ян. 1925 г., ученикъ на Брукнеръ
и Даксъ — въ Виенската консерва-
тория, после преподавателъ въ сж-
щата, диригентъ на първокласни
оркестри въ Мюнхенъ, Виена и
други нѣмски градове — като гостъ.
Като ученикъ на Брукнера Л. е билъ
единъ вѣренъ тълкувателъ на него-
вата симфонична музика. Съ „Виен-
ското концертно дружество“ той е
уреждалъ циклови концерти, по-
светени на Брукнеровото твор-
чество.

Фердинандъ Льове

Льодюкъ, Алфонсъ — Leduc, Alphonse
— извънредно плодовитъ компо-
нистъ, род. 9 мартъ 1804 въ Нантъ,
умр. 17 юни 1868 въ Парижъ, уче-
никъ на Парижката консерватория
(Райха), компониралъ надъ хиляда